

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2013. október

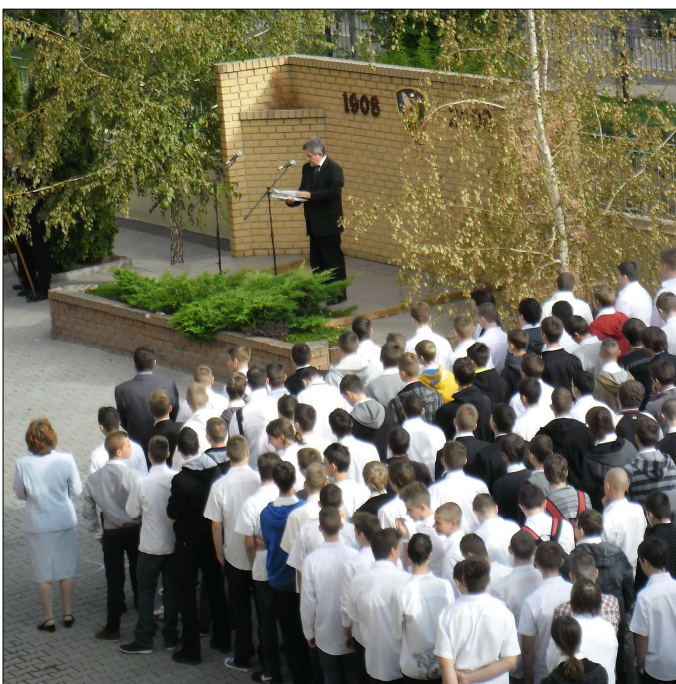
(Alapítva: 1986.)
XVII. évfolyam 122. szám

Tanévnyitó 2013.

Szeptember. Az év kilencedik hónapja. A népi kalendárium szerint Szent Mihály hava. A diákok szerint az „új tanév kezdetének” hava.

Itt van az ősz, itt van újra,
S szép, mint mindig énnekem.
Tudja isten, hogy mi okból
Szeretem? De szeretem.

Írhatnám ezt is, mint Petőfi Sándor,
de sokan nem szeretik, mármint a
szeptembert, főleg a diákok nem.
Vége a szabadságnak, a gondtalan
hancúrozásnak, a késői felkelésnek.
Igen, a Fáyban is szeptember 2-án, 8
órákor tanévnyitóra szól a csengő.
Szokás szerint az iskola udvarán tartottuk a műsort.

Először az irodalmi rész hangzott el, melyben Balogh József Iskolanyitó című verse, Karinthy Frigyes humoros írásai, Zorán és a Magna Cum Laude zenéi hangzottak el. A műsort Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő állította össze, Nagy Attila és Rédei Gergő 10.a, Rácz Alex, Szalay Attila és Sinkovics Bence 13.e osztályos tanulók voltak a szereplők.

Ezt követte dr. Zántó Edina igazgatónő ünnepi beszéde, majd Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes úr a Kecskeméthy- és Udvarhelyi-díjakat adta át.

Kecskeméthy-díjat kapott a nagycsaládban nevelkedő és kiváló eredményeket elért Pap Péter 12.e-s diák, valamint a nyelvtanulás területén elért eredményeik alapján Bári György 13.e, Göntér Ábel 12.e és Rákóczi György 13.e osztályos tanuló.

Udvarhelyi-díjat vehetett át kimagasló tanulmányi eredményéért és közösségi munkájáért Galamb Viktor 9.b és Viktor Patrik 9.b osztályos tanuló.

A fordítóversenyek okleveleinek átadására is ekkor került sor.

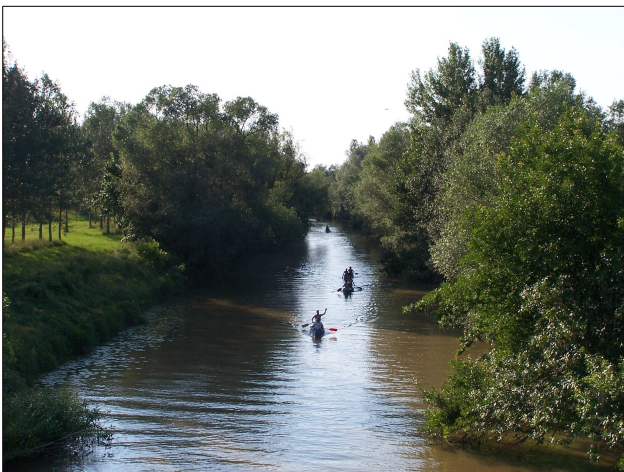
Angol fordítóverseny I. korcsoportban III. helyezett Koljo Martin 10.b, II. helyezett Kristóf Tamás 10.b, I helyezett Horváth Ádám 10.b, az angol fordítóverseny II. korcsoportban II. helyezett Tönköl Viktor 11.a, I. helyezett Bonda Bernát 11.e, a német fordítóverseny I. korcsoportban II. helyezett Keresztesi Péter 10.a, I. helyezett Nagy Gergő Tamás 9.a, a német fordítóverseny II. korcsoportban II. helyezett Balatoni Richárd 11.b, I. helyezett Pap Dávid 11.b kaptak elismerő oklevelet.

Ezt követően minden osztály az udvarról a tantermébe vonult.

Zsil

31. Vízitúra 2013. június 28. – július 11.

Az idei túra kezdő táborhelye Kishódos volt, amely a magyar–román–ukrán határháromas közelében fekvő kis település. Péntek délután a szokott időben indultunk busszal (Sovány Andrástól bérelve) a Fáy udvaráról. Az idei túra érdekes sajátossága, hogy viszonylag kevesen voltunk, így csak 13 kenut vittünk le.

A második napon a csapat folyásiránnyal szembe indult el, hogy az a kevéske folyószakasz se maradjon ki, amit a Túr a határtól Kishódosig megtesz. Mint kiderült, sokáig nem lehetett felfelé haladni, Nagyhódosnál egy zúgó állta utunkat (és mivel eredetileg lefelé kell majd továbbhaladni, nem érte meg átemelni). Ezért inkább gyalogszerrel indultunk tovább, bepillantva a Vadvízország nevű táborba, és felkeresve az ország legkeletibb pontját jelölő táblát.

Ebéd után indultunk lefelé, Sonkád irányába.

A 3. nap reggelén az Ásott Túron indultunk Tizsakóród felé, hogy megnézzük a Túr-bukót. A majd 12 km

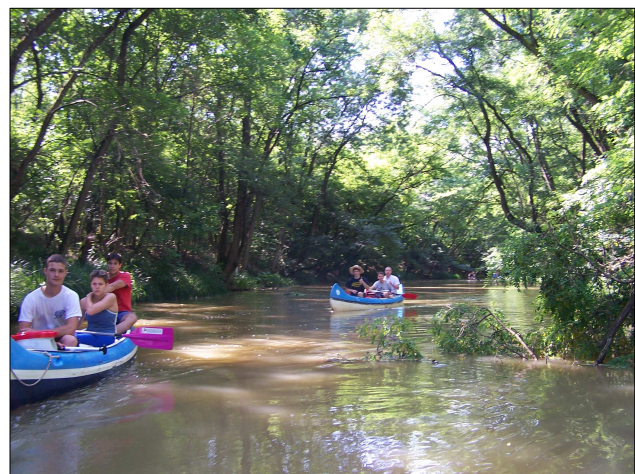
hosszú (két kanyarral, három egyenes) szakaszt viszonylag hamar letudtuk. Sajnos a bukógáton túl sok víz folyt át, ami azért kár, mert – bár vízműtárgyak 50 m-es körzetében fürdeni tilos – a helyiektől ellesett technikával jókat szoktunk lezúduló víz alatt „zuhanyozni”. A kemping, bár jól felszerelt, a tulajdonos elmondása szerint sajnos nem működik úgy, ahogy remélte. A napot a kempingben töltöttük, részben a büfében, részben a röplabdapályán, ahol rögtönzött bajnokságot szerveztünk. Délután visszaveztünk a sonkádi zúgóhoz.

Másnap (4. nap) Sonkádnál átemeltünk az Öreg-Túrba. Ismételten megállapítottuk, hogy a Túr valószínűleg az ország legszebb folyója – aki nem hiszi, járjon utána. Akáctól illatos erdőben kanyarog, és csodás növény- és állatvilága van. Kicsit több mint egy órnyi evezés után még mindig Sonkádnál jártunk. Kölcsnél a Kölcsey utcai híd után (a temető mellett) egy kisebb tóvá szélesedik – szépen kipucolták a nádat. Meglepve és persze örömmel tapasztaltuk azt is, hogy szaporodik a kempingek száma, Kölcsen is és Túrístvándiban is. Mi azért

szokásunkhoz híven a szabadban sátoroztunk, már amennyire a Túrístvándiban szépen kialakított partszakasz vadkempingnek számít. Még aznap délután elsétáltunk a vízimalomhoz is.

Az 5. nap viszonylag korán indultunk, hiszen egy kisebb átemelés várt ránk a vízimalomnál és egy jóval nagyobb Nagyarnál. Az alsóbb szakaszon több vízbe dőlt fa akadályozta az utunkat, de legtöbb helyen átfértünk alattuk, mellettük. A Túron töltött két napon egyszer-egyszer kellett fűrészt használnunk, ami igen jó (a korábban levágott csonkok jelzik, hogy más csapatok is eveztek errefelé, és mindenki kicsit könnyíti az átjutást) – egyhangú véleménye volt az idősebbeknek, hogy ilyen könnyen még nem haladtunk a Túron. Nagyarnál, ahol a Fáy-vízitúrák sorában talán legnagyobb átemelését kell végrehajtani, jó csapatmunkával, alig több mint egy óra alatt átemeltünk a Tiszába. Este hatkor már Tivadarban voltunk a híd melletti büfében. Onnan még kb. 2–2,5 órnyi evezésre volt a táborhelyünk Jándon.

A 6. nap klasszikus pihenőnap volt. Délelőtt néhányan bementek a gergelyugornyai strandra, mások a jándi focipályán izzadtak a 35 fokban. Délután a kezdőknek tartottunk még evezésoktatást, ahol gyakorolhatták a kormányzást. Régi vízitúrák is többen érkeztek a mai napon. Lelátogatott Neurohr Vilmos tanár úr családja is – ők is eveztek egy keveset.

A következő nap délelőttjét valamelyest a kultúrának szántuk. Előbb a jándi tájházat néztük meg, majd busszal átmentünk Tarpára, ahol a szárazmalom felépítését, működését tanulmányozhattuk. Délután az egész csapat a gergelyugornyai strandon múltatta az időt.

Ilyen még nem volt – vagy legalábbis nem emlékszem –, hogy egyhuzamban három napot töltünk egyhelyben, de a látnivalókból nem volt hiány. Ezen a napon a csapat kenuval levezett Vásárosnaményig, megpróbálták a Krasznán feljutni a városba – sikertelenül (hatalmas keresztbedőlt fa állta útjukat). Ettől függetlenül besétáltak a városba, az ottani

látnivalókat járták végig. Este visszaveztek Jándra.

A kilencedik nap Tiszamogyorósig eveztünk. A nap nagyjából eseménytelenül telt.

A 10. nap a cél Tuzsér volt. Természetesen ezúttal is megálltunk Zsurkon, hogy megnézzük a haranglábat és a templomot. Már a part valamelyest megváltozott (hiszen növények nőtték be), de azért megismertük, hogy hol kell kikötni. Aztán kb. 100 méterrel lejjebb felfedeztünk néhány csónakot, ahol határőrök is voltak, inkább ott kötöttünk ki. Érkezésünkkor az egyik határőr megjegyezte kollégájának: „Megvan mind a 13 kenu.” – ezzel jelezve, hogy már figyelnek minket egy ideje. Zsurkon némi utánajárással sikerült a kocsmát is kinyittatni, közben felmentünk a harangláb belsejébe.

A 11. napon sem történt semmi érdekes, Szabolcsveresmart érintésével érkeztünk meg Cigándra.

A 12. nap az avatás napja volt. Érdekesen alakult, mert úgy, mint a múltkor (2008-ban), ezúttal is szeretünk

volna bemenni a cigándi sportpályára focizni. De mivel a pálya csak délután állt rendelkezésünkre, így az avatást szinte rögtön dél után megejtettük. Mivel alapból kevesen voltunk, így az avatandók létszáma is kevés volt – hamar végeztünk. A délutáni fociderbi is jól sikerült, ugyanaz a csoport nyerte, aki a röplabdát is. Este a szokásos avatási vacsorát egy cigándi étteremben fogyasztottuk el.

Az utolsó előtti napon, mivel viszonylag rövid távot kellett legyőzni, sokat időztünk az ibrányi strandon. Ott két másik csapattal is találkoztunk — érdekességképpen aznap este mindannyian Tiszabercelen táboroztunk (szerencsére ők a kempingben, mi pedig egy km-rel feljebb). Délután még megnéztük a tiszaberceli szivattyútelepet, amely egy műemléképület, benne száz évnél idősebb gőzgépekkel, szivattyúkkal. Valahányszor nézzük is meg, mindig lenyűgöző ezeket a gépeket látni. Az utolsó este az ünnepi vacsorát a kempingben költöttük el, a kellemes légkört a másik csapat lerészegedett, hangos nótázása rontotta le valamelyest.

A 14. nap már csak a hazautazás maradt hátra. A busz 10 órára pontosan érkezett.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

A balatonfenyvesi tábor

Első nap hatalmas izgalmakkal indultunk neki reggel 9-kor a suliból. A táborba rajtunk kívül 2 iskolából jöttek diákok. A péceli Fáy András Mezőgazdasági Szakközépiskola és a Budai Szakközépiskola tanulói voltak társaink. Az út elég hosszúnak bizonyult, ezt az időt rengeteg diák alvással töltötte ki. Mikor leértünk, megkaptuk a szobák felosztásának a listáját, és már várt is minket a 2 fogásos ebéd. Ebéd után megismerkedtünk a trénerekkel, akiknek a feladata a bankokkal, pénzügyi- és pályaválasztással kapcsolatos tudnivalók ismertetése volt. A kirándulás során résztvevő 40 diákot két részre osztották, részenként 2 tréneret kaptunk, akik a napi 4 órás foglalkozásokat vezették nekünk. Az első tréning az ismerkedéssel töltődött ki főként. Megismertük társainkat, és képet kaptunk az elkövetkezendő napok tartalmáról. Miután vége lett a 3 órás foglalkozásnak, egy vízi mentő úr felvilágosított minket a Balaton veszélyeiről, és az esetleges veszélyhelyzetek elkerüléseiről. Ezt a 30 perces oktatást szabad program követte. Lehetőség volt labdajátékokra, pingpongra, pihenni vagy akár kedvenc időtöltésünként a Balaton vizében való fürdőzésre. Este 7 és 8 között volt a vacsora, melyet egy csoportos játék

követett. A játék során meg voltak adva paraméterek egy A/4-es lapon, és olyan társadnak az aláírását kellett begyűjtened, akire igaz volt az adott tulajdonság. Elég poénosra sikeredett. Este 9-kor fűjták a takarodót, tehát éjfél körül már a legtöbben aludni tértek.

Második nap reggel 7-től 8-ig reggeliztünk. 9-től elkezdődött az újabb 4 órás tréning, melyen interaktív feladatokkal és csoportmunkával telt az idő. A csoporton belül is csapatokat kellett alkotni, és csapatverseny formájában folytatódtak a feladatok. 4 csapat lett. A csoportmunka után ebédelni indultunk, amely enyhe késéssel járt, tekintve, hogy rengetegen voltunk a tábor területén. 4 óra tájt ismét fakultatív programokra volt lehetőség vacsoráig. Vacsora után folytatódtak a csapatversenyek. Miután mindenki kellően elfáradt, nyugovóra tértünk.

Harmadik nap ismét reggelivel kezdtük a napot, melyet a már megszokott 4 órás foglalkozás követett. Ezen a tréningen a vágyainkról és céljainkról beszéltünk, elképzeltünk magunkat 10 év múlva. Feljött a kudarc témája is, amelyhez egy vicces feladat, játék kapcsolódott. Fontos, hogy ezeket hogyan kezeljük, hiszen ezek vezetnek bennünket a sikerhez. Ezt a jól megérdemelt ebéd követte. Az ebéd hamburgertál volt hasáburgonyával. Sokan repetáztunk. Ebéd után jött értünk a busz, ami Siófokra vitt bennünket,

ahonnan hajóval indultunk át Balatonfüredre megkoszorúzni Fáy András emléktábláját. A hétfői tréningen hallottunk arról, hogy ki ő és mit csinált, ezt fel is elevenítettük. Ezután következett a fagyizás, mindenki kapott 3 gombóc fagyit. Kicsit leültünk megenni a fagyinkat, aztán indultunk is vissza a kikötőbe. A hajóút nagyon kellemes volt, jól éreztük magunkat. A busz már várt bennünket. A Siófok-Balatonfenyves

útszakasz között interjúkat adtunk Titinek, arról kérdezett, hogy érezzük magunkat. Titi az egyik tréner volt a tábor során. A vacsora finom volt, azután folytatódott a tegnapi verseny. A 4 csapat újra felállt, és érdeklődéssel várta a feladatokat. Pénzügyi kérdésekre válaszoltunk, ügyességi játékokat játszottunk a teraszon. Az utolsó feladat eléggé kifogott rajtunk, a matek tudásunkat kamatoztathattuk. Végül kiderült, hogy a kivitelezésre van egy egyszerűbb megoldás, ami egy okos telefonos alkalmazás. Ez a Kvittek, ami nagyon hasznosnak tűnik. A pihenés nagyon jólesett.

Negyedik nap reggeli után a szokásos tréninggel találtuk szembe magunkat, mely az utolsónak bizonyult. Az ebéd után figyelmen kívül hagyva a szeles, felhős időt, utoljára is megmártóztunk a Balaton vizében. Vacsora után az esti utolsó csapatjátékok, és eredményhirdetések zajlottak. Minden csapat kapott egy-egy tortát a jó teljesítményéért és kitartó munkájáért. Fürdés után szalonnasütés várt minket. A takarodót kitolták éjfélre, tehát 2 és 3 óra között aludt el a nagy többség, feltéve, ha megtalálták a saját szobájukat.

Utolsó nap reggeli után ezúttal nem a szokásos tréning következett, hanem egy hölgyet üdvözölhettünk köreinkben, aki a jövőbeli szakmánkról beszélgetett velünk. Ebéd után búcsút vettünk a trénerektől, a táborvezetőktől. Mindenki összepakolta a holmiját, és ki-ki fájó szívvel, de elhagyta a táborhelyet, és hazafelé vette az irányt. A hazautat sok diák szintén alvással töltötte. Délután 5 óra fele értünk vissza szeretett Fáy András Szakközépiskolánkhoz, ahol elbúcsúztunk egymástól, és elindultunk haza.

Összességében tetszett a tábor. Sok érdekességet tanultam, és sok új ismerősre tettem szert. Ha lehetőségem adódik, szívesen mennék újra.

Polenyik Péter 11.b

Hajrá buszos kirándulás! Vagy mégsem?

Idén nagyot gondolt a 10.c. (A 2012–2013-as tanév végére gondolt a cikk írója. – A szerk. megj.) A tavalyi, jól sikerült visegrádi nap után úgy döntöttünk, hogy ezúttal két napra indulunk felfedezni Magyarország délkeleti részét, nevezetesen Kecskemétet, Szegedet és Ópusztaszer, mivel az osztály jelentékeny részének ismeretlen volt kis hazánk legnaposabb csücske. Hosszas tanakodás után úgy döntöttünk, hogy tömegközlekedés helyett a kényelmesebb buszt választjuk, hiszen viszonylag nagy távolságokat akartunk megtenni. Bár ne tettük volna.

Buszt találni sem volt egyszerű, hiszen minden cég minimum 500 km-t számított fel attól függetlenül, hogy mi csak kb. 350 km-t terveztünk utazni. Meg is állapodtam egy sofőrrel kb. egy hónappal a tervezett időpont előtt egy meglehetősen magas árban. Ekkor jött egy „mentő kéz”. Egyik diákom frissiben kötött ismeretségét ajánlotta fel, akiről kiderült, hogy sofőr. A két napot fele (!) akkora összegért vállalta. Tyúha! – mondtam magamban – Ez aztán az üzletember! Lemond haszna tetemes részéről, hogy egy későbbiekben sűrű

megrendeléseket jelentő kapcsolatot kiépítsen. Természetesen beszélni szerettem volna vele, s a diákomtól elkértem mobilja telefonszámát.

– 06-31-...

– Még egyszer?! 31? – Ez jól indul – gondoltam magamban.

– Nyugodjon, meg tanár úr, a telefon a Tesco hálózatát használja – mondta a diákom.

– Tesco gazdaságos telefonhálózat? Nohát, hogy mik vannak?!

A telefonos beszélgetés sem volt T. I.-vel valami egyszerű. Bár mondott egy utazási iroda címet, akinek ő dolgozik, de ott nyomát sem találtam sem az ő nevének, sem annak, hogy buszok bérbeadásával foglalkoztak volna.

A busz típusa hasonlóképpen rejtélyes volt. Egy 25 személyes Daewoo midi buszt emlegetett. Alapos ember lévén rákerestem az interneten erre a kategóriára, de a magyar oldalak egyike sem tudott e típusról. (A dél-koreai oldalakat, nem ismervén az ottani képirást, mellőztem.)

Majd csak lesz valahogy, nyugtatgattam magamat, s kértem tőle egy e-mail címet, amire az írásbeli megrendelést

elküldhettem volna. Kaptam is egyet, amiben egy képregényfigura, egy sokat evő, gömbölyded macska neve szerepelt, merthogy céges kapcsolatot nem kaptam, csak egy magánjelleget. Mi lesz még itt? – kérdeztem magamtól.

Közben T. I. arról biztosított, hogy megvan végre az igazi busz, amivel megyünk, mert valószínűleg rájöhettél ő is, hogy a Daewoonak általa említett paraméterekkel rendelkező busza nem létezik. Ez a Scania SL lesz. A biztonság kedvéért erre is rákerestem az interneten. Erről kiderült, hogy legalább létezik (!), csak hogy ez egy városi tömegközlekedésre tervezett jármű. Ezek szerint lesz olyan, aki a kapaszkodókon lógva fogja abszolválni ezt a cirka 350 km-t?

Az úriember mindenképpen ragaszkodott az írásos szerződéskötéshez, amire meg is adott egy hét elejei, legkésőbb kedden megtartott találkozót. Kedd délután már határozottan feszült voltam, mivel annak ellenére, hogy benn maradtam az iskolában, lemondta a találkozót, s szerdára átcsúsztatta, délelőttre. Másnap – természetesen? – órákat késett, az

egyetlen pozitívum az volt, hogy erre már délelőtt felhívta a figyelmemet.

A „szerződés” határozottan abszurd jelleget kezdett öltetni. Az úriember elhozta az általam elküldött e-mailt, amiben igyekeztem minden adatot (km, szállított személyek száma, várható költségek) feltüntetni, a kövér macskás e-mail címről érkező választ az utazási iroda vezetőjétől (?), amiben az utazásszervezőként bemutatkozó úr az ügyfelei maximális megelégedéséről regélt, s egy olyan „szerződéslapot”, amin se cégnév, se elérhetőség, se a vezető neve nem szerepelt.

De jó hír, hogy kiderült, végre megvan az igazi busz, amivel megyünk, de tényleg! Merthogy a Scaniás történet sem állta meg a helyét, erre valószínűleg T. I. is rájöhettél. Ez egy vadonatúj 28 személyes Mercedes busz lesz, aminek – természetesen – most sem tudtam meg a pontos típusát.

Aláírjam, ne írjam, aláírjam, ne írjam, aláírjam, ne írjam... – így morfondíroztam magamban, miközben az úriember arról gyözködött, hogy a sebességhatárokat jobb „rugalmasan” kezelni (tudtommal ez utasokat szállító busznál 100 km/óra), s hogy ő tapasztalatából kifolyólag milyen biztonságosan vezet ilyen helyzetekben is.

Egy életem, egy halálom, ha már így alakult, aláírom, mert az előleg kifizetéséről lemondott tekintettel arra, hogy országos cimborája az én 10.c-s diákom. (Az aláírt „szerződést” és az általa kutyafuttában kinyomtatott e-mail váltást bizonyíték gyanánt eltettem.)

Következett az idegörlő várakozás a kirándulás előtt egy héttel, hogy vajon

milyen busszal és mikor fog feltűnni derék sofőrünk.

Az utolsó héten a helyzet tovább bonyolódott. Elhagyta ugyanis a telefonját. Még szerencse, hogy vett egy másik, hasonlóan Tesco kártyával működőt. Továbbá kiderült, hogy a komoly tárgyalás azért ütközött akadályba, mert az utazási iroda „vezetője”, aki a visszaigazolót, meglehetősen semmitmondó levelet küldte, benne van az üzletben, de annak rosszindulatú élettársa nem akar velünk, mint megrendelővel együttműködni. Csúnya néni!

A nemzetközi helyzet – nem hittem volna –, de tényleg fokozódott. A Mercedes buszt ugyanis kollégái összetörték, emberünknek pedig sürgősen – a kirándulás előtt két nappal! – Berlinbe kellett mennie, hogy egy rosszul lévő kollégája helyett egy buszt hazahozzon. Azon a napon én még egyszer beszéltem vele, hogy akkor utoljára egyeztessük óráinkat. Ezt meg is tettük, ám előtte T. I. csavarintott még kettőt azon a bizonyos képzeletbeli időmérő eszközön. Ugyanis nemcsak az derült ki – legalábbis számomra –, hogy diákomnak az édesanyja és kishúga is meg fog tisztelni minket a jelenlétével a kiránduláson, hanem az ő párja is, akinek most született halva (!) egy babája, és ezért megérdemli a kikapcsolódást a mi kirándulásunkon. ??? Ez rendkívül komolyan hangzott. Nem tudtam, hogy sírjak-e (a szomorúságtól), vagy nevessek (kínomban a helyzeten), inkább egyfolytában arra gondoltam, hogy micsoda jelentős összegeket takarítok meg az osztálynak – közel 80.000 Ft-ot! Párbeszédünk lezárása sem volt mindennapi. Azzal búcsúzott, hogy bár ő

a meglepetések embere (sic!), de azt garantálja, hogy másnap 7-kor, az indulási időpontunkra, ha kell, tűzön-vízen át is, de ott lesz az iskola előtt. A bizonygatást nem értettem. Egy szerződéses viszonyban ez természetes – de lehet, hogy csak számomra?

Elérkezett a várva várt nap. Kirándulás előtt, pedig egy jó pár van már a hátam mögött, még nem voltam ennyire feszült, s iskolába menet azért fohászkodtam, hogy minél hamarabb teljen el az a két nap.

Az osztály kirándulásra jövő része tudván azt, hogy nem szakórákra érkezik, nem 7 óra után 2, 5, 10, 13, 16 stb. perc késéssel libegett be a találkozóra. Addigra már mindannyian ott várakoztunk. Két diákom érkezett volna a busszal, egyedül őket s derék sofőrünket vártuk egy ismeretlen járművel. A fentiek után már meglepve sem voltam, hogy nem volt a Fáy előtt. A helyzet abszurditását azzal lehetett fokozni, hogy emberünknek még a Tescós mobilja sem volt bekapcsolva! Sem én nem tudtam elérni, sem a kebelbarátjának tartott diákom se! Atyavilág, mi lesz itt most?

Kb. 20 percig várakoztunk ebben az idegőrlő helyzetben – 20 emberért voltam felelős azon a napon magamat is beleértve! – s diákjaim közben azt kérdezték, mi lesz most, hova megyünk. Bizonyos értelemben már fel voltak készítve a helyzetre, mivel az utolsó héten „tárgyalásaink” után már jeleztem, erős kétségeim vannak az úriember szavahihetőségét tekintve. Végül a sokadik sikertelen híváskísérlet után az „asztalra csaptam”, s úgy döntöttünk a srácokkal közösen, hogy elindulunk vonattal, ám így a kecskeméti

hangszermúzeum gyűjteményét ki fogjuk hagyni, mivel vonattal azt megközelíteni, majd onnan továbbutazni egy szegedi városnézésre, és nyugalomban szabadidőt ott eltölteni meglehetősen körülményes lett volna.

A titkárságon megnéztem a legközelebbi vonatindulási időpontot, s megindultunk a jó öreg 24-sel, majd metróval a Nyugati pályaudvarra. Szegény kísérő tanárunkon, Szócs Anikó tanárnőn is láttam, hogy ő sem erre számított. A kellemetlenségét azzal próbáltam enyhíteni, hogy csomagjainak egy részét a túra alatt átvettem, hiszen mindenki egy busz kényelmére számított.

A vonatút alatt többször is próbáltam emberünket utolérni, de a telefonja továbbra is ki volt kapcsolva. (!) Két diákom, akikért végül a megbeszélte busz nem érkezett meg, talpraesetten reagált a váratlan helyzetre. Megkértem őket, hogy az utánunk egy órával induló vonattal jöjjenek utánunk Szegedre. A vonatutunk alatt végig tartottam velük a kapcsolatot, ha már a sofőrünk köddé vált.

Megérkezésünket követően épp a XV. századi Alsóvárosi templomot tekintettük meg, amikor az emberünk felhívott egy diákom mobilján keresztül 3 és fél órával (!) a megbeszélte találkozó után. (Talán attól félt – jogosan –, hogy fel se veszem a telefont, ha meglátom, hogy ő keres.) A következő történettel rukkolt elő: A busz sajnos defektet kapott, ám közben (?) őt bevitték a rendőrök kihallgatásra, mivel rosszindulatú ismerősei már megint feljelentették, s bent, a rendőrőrsön a telefonját kikapcsoltatták vele. Most épp Mátyásföldön van, s az instrukcióimra vár. ??? Ez most komoly? Ilyen ember

létezik a Földön, aki ennyire madárnak nézi az embertársait és ügyfeleit? Nehéz volt nyugodt hangnemben megszólalni, s nem az indulatokat szabadjára engedni egy olyan valakivel szemben, aki egyszerre 20 emberrel szórakozik. Méltatlankodásomat fejeztem ki, s – szakmai ártalom – arra hívtam fel a figyelmét, hogy így csak gyerekek tárgyalhatnak, viselkednek egymással – bár ez ott sem dicsőség –, de nem egy felnőtt ember. (T. I. kb. 35–40 éves.) Egyetlen instrukciót adtam neki: Nehogy utánunk jöjjön, s kirándulásunkat végérvényesen elrontsa!

Hatalmas súly gördült le rólam, miután a telefont letettem. A programunk összes többi része egy csapásra kiszámíthatóvá, befolyásolhatóvá, majdhogynem unalmassá vált!

Az első nap szegedi városnézéséből (Dóm tér, Móra Ferenc Múzeum, Fő tér) még a Fűvészkert meglátogatását se kellett kihagynunk, bár ez a város délkeleti csücskében, tömegközlekedéssel (busszal) is kb. 20 percre található a központtól.

Az első este egy hatalmas utcafesztiválba csöppentünk. A nap végére, azt hiszem, sikerült valamennyire „megfertőznöm” az osztályt Szeged iránti rajongással.

Másnap Ópusztaszerre indultunk, amit, bár közel van, busszal csak korlátozott alkalommal lehet elérni Szegedről. Diákjaim segítőkészsége és a mobilnet csodája a megfelelő buszra segítette az osztályt. Jellemző, hogy a Nemzeti Emlékpark eléréséhez csak mi használtunk tömegközlekedést, a többi csoport különbusszal érkezett. A szükség törvényt bont, ugyebár.

A hosszas gyaloglások nyertese az első nap reggelén még lesajnált egyik diákom volt, aki gurulós bőröndöt hozott magával. Kezdetben csak mosolyogtak rajta a többiek, később azt vettem észre, hogy felváltva húzták osztálytársai az utazórekeszt, csak hogy a saját táskájukat is rátehessék. (Hasonlóképpen, mint Mark Twain Tom Sawyer című regényében, a kerítésfestési jelenetben.)

A hazafelé tartó út sem volt kalandoktól mentes. Kisteleken váltottunk jegyet a Nyugatiba közlekedő gyorsvonatra, s épp fáradságainkat próbáltuk kiheverni, mikor komor, már-már vérfagyasztó ábrázattal leült elém a kalauz, s közölte, valami nincs rendben a jegyekkel. Uram! – nyögtem fel – Mit tartogatsz még a számunkra? Oda a tekintélyem! A gyerekek orra előtt bliccelek vagy követek el valami komoly szabálytalanságot!

Kb. két perc meglehetősen zavaros magyarázat után kiderült, hogy többet fizettünk a jegyekért, mert a frissen bevezetett gyorsvonati pótdíj megzavarhatta a MÁV jegypénztárosát. Húh! Szóval semmiféle komoly baj nincs.

Befutván a pályaudvarra és elbúcsúzván az osztálytól két újabb órába került, míg a Nyugati, majd később a Keleti pályaudvar különböző szintjei, sorai és hivatalai által jelentett akadályokat leküzdve visszakaptam az osztályt megillető kb. 4.500 Ft-ot.

Mi a tanulság? Sok minden. Egyfelől olcsó húsnak híg a leve, mondja egyik közmondásunk, vagyis inkább a drágább, de megbízható terméket, kapcsolatot kell választani a gyanús olcsó helyett. Másrészt az élet, mint a fenti történet is mutatja, számtalan váratlan helyzetet hoz magával. Dühöngés és mások hibáztatása helyett a rugalmasság, a körülményekhez való gyors alkalmazkodás segíthet abban, hogy céljainkat – akár az életben is – elérjük. S a harmadik? Bárhová is kerülünk, a legtöbb, amit tehetünk, hogy ott, ahol vagyunk, vagy ahová sodort bennünket az élet, megpróbáljuk jól érezni magunkat.

A fentiek ellenére s meghallgatva a diákjaim visszajelzését úgy érzem, mindannyian jól éreztük magunkat, ami, meglehet, hihetetlenül hangzik. Ezúton is köszönöm Szőcs Anikó tanárnő türelmét, az osztály fegyelmezett, együttműködő viselkedését!

Magamban már a következő évi, természetesen kétnapos kirándulást terveztem.

Ha T. I.-vel nem találkoztam volna, nem hinném el, hogy létezik. A jelszóm így: Óvakodjatok Garfieldtól!

Ludvik Csaba tanár úr

Kedves Firka Olvasók!

Egy kis visszatekintést olvashattok, ami kimaradt az előző tanévi újságból. Júniusban volt a nagy dunai árvíz, és mi segítettünk a mentésben.

FÁYSOK A GÁTON!!!

(2013. június 6.)

Előzmény:

Csütörtökön az osztályomban (13.e) a diákok felvetették, hogy segíteni kellene az árvízvédelemben. Nagyon örültem, hogy ezt ők akarták, ők mondták. Volt egy lyukas óráim, beszéltem néhány kollégával, és megszerveztük!

Du. 4-kor egy busznyi fiú ment éjszakai műszakba Visegrád mellé. Kísérő tanárunk Hangya Gábor tanár úr volt, aki haza sem tudott már aznap menni, de vállalta.

Másnap, hajnal 4-kor indultunk. Sok fiú csatlakozott az alsóbb évfolyamokból és a szakképző osztályokból is. Mi váltottuk az éjszakásokat. Csoda történt, a fiúk nem késtek! A szülők hozták őket hajnalban, vagy egymást hozták be kocsival.

A 11-es út még járható volt, de inkább Pilisszentlászló felé mentünk, fél 6-ra értünk Visegrádra, még hideg és szörnyű köd volt, de mégis lehetett látni, hogy a víz egyre jön feljebb.

A fiúk nagyszerűen dolgoztak. 16 billences autó homokot pakoltak zsákba a fiúk, aztán rakták ki a gátra. Ez volt a „nappali műszaki alakulat”, az éjszakások néhányal kevesebbet.

Köszönet Huszti Tibor tanár úrnak, aki azonnal az ügy mellé állt, és segített a szervező munkában, és segített autóbust szerezni. Köszönet Tóth László igazgatóhelyettes úrnak, aki szintén ott volt a GÁTON, valamint Lerner Gábor tanár úrnak, aki felvette a kapcsolatot a katasztrófavédelemmel, segített a szervezésben.

Büszkék vagyok rátok, fiúk! Jó érzés volt látni, hogy milyen sokan odaállnak a jó ügyért, ha ember kell a gátra.

Csókásné Gémesi Ildikó

A nyelvtudás hatalom

Bizonyára sok diákban felmerült már ez a kérdés: miért érdemes angolul, németül tanulni? Miért erőltetik a tanárok, hogy más nyelveket is tanuljunk? Nos, a válasz igen egyszerű. Mivel az autóipar két alapvető nyelve az angol és a német, nem árt, ha egy autószerelő, függetlenül attól, hogy éppen melyik országban tevékenykedik, beszél vagy legalább érti ezeket a nyelveket. Az egyre bonyolultabb járművek javításához elengedhetetlen a megfelelő javítási útmutató megértése. Ezeket általában magyar nyelven elég nehéz megszerezni, de ha meg is szerezzük, mivel az eredeti nyelve angol vagy német volt, a fordítások miatt nem biztos, hogy ugyanaz, mint az eredeti nyelven. Erre még az igen precíz és jogosan népszerű Bosch gépeknél is van példa. Márpedig aki ebbe az iskolába jár, az valószínűleg autószerelő szeretne lenni. Azt se felejtjük el, hogy a hétköznapi életben is számtalanszor találkozunk angol és német szövegekkel, feliratokkal. Higgyétek el, nem mások miatt kell ezt megtanulni, hiszen senkit nem érdekel, ha nem tudsz kommunikálni ezeken a nyelveken, majd keresnek mást, aki nem sajnálta az időt és erőt, hogy megtanulja. Abban az esetben, ha egy turista keres más embert, hogy útbaigazítsa, akkor lehet, hogy neked mindegy lesz, de ha egy álláslehetőséget buksz el emiatt, akkor szerintem már szomorúbb leszel. Szeretnék egy történetet megosztani veletek. Májusban négyen az iskolából lehetőséget kaptunk, hogy Németországba menjünk három hétre

cserediáknak. Mindenki nagyon örült, de volt, aki tartott attól, hogy hogyan érteti majd meg magát, mert nem biztos, hogy olyan jól tud németül. A kezdeti nyelvi nehézséget sikerült azzal leküzdeni, hogy olyan emberekkel találkoztunk, akik fél szavakból is megértették, mit szeretnénk. A szakmai gyakorlatunk két elég komoly márkaszervizben volt, ketten a Mercedesnél, ketten a VW-nél voltunk, a három hét alatt itt már felmerültek olyan szavak, amelyek ismeretének hiánya megmutatkozott. Mivel magyarul már tanultunk arról, mit hogyan kell javítani, cserélni, tudtuk, mit kell csinálni, csak nem volt egyszerű elmondani, hogy ezt ránk bízhatják. Volt, aki a második héten kijelentette: De kár hogy nem tanultam többet németül, rengeteget kellene még fejlődnöm, hogy pl. ilyen helyen elhelyezkedjek Németországban. Igen. Egyénfüggő, hogy valaki szeretne-e egy külföldi országban dolgozni, de miért is ne? Ha tudom ugyanazt, mint ők, és beszélem a nyelvet, akkor ugyanannyi esélyem van, mint nekik, és ugyanannyi pénzt is kapnék érte. Volt, akinek ajánlották, hogy a szakma megszerzése után maradjon kint, és dolgozzon náluk, persze ehhez komoly nyelvtudás és alkalmazkodóképesség kell. Én mindenképp azt tanácsolom: bármennyire is fáj, a tanárok a diákokért vannak, és jót akarnak nekik, és ha azt mondják, hogy ez neked jó lesz, ha megtanulod, higgyétek el! Úgy néz ki, igazuk van!

Az olaszok „csizmájában” jártunk

Idén nyáron három napra mentünk tanári kirándulásra, és bár elég rövidnek hangzik ez a mindösszesen három napos külföldi út, bátran állíthatom, hogy elég eseménydúsán telt a csöppnyi időszak – ennyi idő alatt is sikerült sok-sok látnivalót, érdekességet megtekintenünk.

Vagyis tanulságul: a rövid tanári kirándulásra is érdemes elmenni, mert aki nevezetességekre, látnivalókra kíváncsi, az nem fog csalódní a Fáy tanári kirándulásaiban!

De visszatérek a nyári utunkra: Rögtön az ünnep (aug. 20.) utáni hajnalon, aug. 21-én kb. fél 6-kor indultunk az iskola elől Velence környékére. Tele lett a busz jelenlegi és nyugalmazott kollégákkal, valamint azok családtagjaival. Szlovénián

keresztül közelítettük meg Olaszországot. Szlovéniában első nagyobb úticélunk Postojna volt, ahol a világ egyik legnagyobb cseppkőbarlangját tekinthettük meg kb. két órán keresztül – eddig tart végigjárni ugyanis a több mint 20 kilométeres, turisták számára kialakított útszakaszt a barlang belsejében. Ennek bizonyos részét a belső kisvasúttal tettük meg, másik részét pedig gyalog, fülhallgatós idegenvezetést igénybe véve. Ha azt írom a

barlangról, hogy nagyon látványos, akkor nem voltam elég szemléletes. A Postojnai-cseppkőbarlangról bátran le lehet írni, hogy ez az a hely, amit a földi halandónak rövid élete során feltétlenül látnia kell.

Postojna után rögtön elmentünk megnézni Lipicán a híres lótenyésztő telepet, ahol természetesen a szebbnél szebb állatok megtekintésén túl részletes idegenvezetésben részesültünk a lótenyésztő telep történetéről, a

lovak jellegzetességeiről, tulajdonságairól, a lipicai lovak leghíresebb képviselőiről, versenyeredményeikről stb. Sajnos bemutatót nem láttunk.

Még aznap (1. nap) megérkeztünk az olasz szálláshelyünkre, egy kényelmes kis olasz szállodába. Finom (háromfogásos!) vacsorával búcsúztunk aznap estére.

Másnap nem túl korán, 8 óra körül (előtte reggeli) indultunk felfedezni a Velence környéki Dolomitok vidékét. Első megállóhelyünk a Pieve di Cadore nevezetű kisváros volt, ahol a világhírű reneszánsz velencei festő, Tiziano szülőháza a leghíresebb nevezetesség. A XV. századi házat kívül-belül megtekintettük, kicsit

beleélhettük magunkat a korba és a helybe, ahonnan ez a zseniális festő indult. Nagy megdöbbenéssel tapasztaltuk (de lehet, hogy csak én?), hogy milyen sötét és milyen

rideg épületben – főként, ami az alsó szintet illeti – élték mindennapjaikat őseink az akkor fejlettnak számító Itáliában. Egy kis szabadidő után továbbmentünk a helyi síparadicsomba, Cortina d'Ampezzoba. Csodálatos időnk volt, hétágra sütött a nap, de mivel jelentős tengerszint feletti magasságban tartózkodtunk, nem éreztük, hogy hőség van. Legmeghatározóbb emlékem erről a helyről, hogy a főutcának számító sétálóutcában a

szembejövő olaszok, illetve turisták mind teljes nyugalommal, mosolyogva, a napsütésben elmerült, elégedett tekintettel haladtak el mellettünk. Nem láttunk sietős helyi lakost! Itt lehetőség volt kis családom számára egy kis sütemény és kávé elfogyasztására az egyik éttermi teraszon, innen tovább csodálhattuk a városka pozitívan ható atmoszféráját.

Aztán a velencei Dolomitokban található Auronzo menedékház felé vettük az irányt. Örök élményt jelentett bizonyára sokunk számára a házhoz és környékére való feljutás. Az út felfelé (és később persze lefelé is) rendkívül izgalmasra sikerült. Mivel a szerpentin nagyon keskeny volt, a buszban utasként ülve időnként elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy épp bőrrel megússzuk ezt a

kalandot, ugyanis a szembejövő forgalomtól majdnem minden kanyarnál a busszal se felfele, se lefele nem lehetett haladni, és néhányszor a meredek lejtőn percekig várakoznunk kellett, hogy tudjunk menni valamerre. Amikor pedig felérkeztünk, és láttuk, hogy nem csak a mi buszunk jutott fel az út tetejére, sőt már alig férünk be a fenti buszparkolóba, akkor értettük meg igazán, hogy igenis ez egy bejáratott út mind a busz-, mind a személyautó számára.

Fenn a látvány mindent kárpótolt az esetleges korábbi kellemetlenségekért (vagyis a buszos izgalmakért). Megérte felmenni! A turistaház közelében viszonylag sok volt a kiránduló. Itt a rendelkezésünkre álló kb. fél órában kisebb sétát lehetett tenni, egy kicsit lehetett „sziklamászni”. A buszmegálló közelében készítettünk egy közös csoportképet is.

Az Auronzo menedékházhoz közeli Misurina-tóhoz vezetett következő utunk. Kristálytisza hegyi tóhoz híven csodálatos kék színe van, és idevonzza a pihentető

percekre vágyó turistákat. A környéken sok az ajándékbolt, az étterem, padok a tó partján, szóval a rendelkezésünkre álló nagyjából egy órában minden lehetőségünk

megvolt szórakoztatóan eltölteni az időt.

Aznap este viszonylag későn értünk a szállásunkra. Kellemesen elfáradtunk, gondolom, senkinek sem volt gondja az alvással – nem csak a fáradtságunk miatt, hanem azért sem, mert a szállásunk nagyon csendes környéken volt.

Másnap már Magyarország felé vettük utunkat, szintén Szlovénián keresztül. Szlovéniában megálltunk Trieszthez közel, a Duinoi-

kastélynál. Az Adria partján épült kastélyt Rilke versei által ismerhetjük a leginkább (Duinoi elégiák). Csodálatos kilátás nyílik az építmény bármely szegletéből a kék tengerre – aki arra jár, nem szabad kihagyni ezt az élményt! Megtekintettünk a több emeletnyi kiállítást is itt, egyrészt a kastély történetéről, a korábbi tulajdonosokról, a történelem során itt tartózkodó híres vendégekről, másrészt egy vonós hangszerekről szólót is.

Duino után elmentünk egy rövidke negyed órára Trieszt tengerpartjára, hogy aki szeretné, megmerítse kezét-lábát az Adriában (tényleg csak erre volt időnk, ugyanis még aznap estére Budapestre kellett érnünk).

Trieszt központján átutazva következő megállónk egy kicsi település volt, ahol valójában leginkább csakis kulináris élvezetekért álltunk meg: a helyi fánkoslán csodálatos(an nagy), többféle töltelékkel teli fánkokat lehetett kapni. Jól „befánkkozva” utaztunk haza a Mester utcába, épségben, élményekkel tele, jóleső fáradtsággal érkeztünk meg kb. este 9-kor.

Hogy mennyire jól sikerült ez a mi kis olasz utunk, jelzi, hogy a tanítás kezdetekor rögtön kezdtük összeírni a további utazási elképzeléseinket, vágyainkat, terveinket. Köszönjük a Boci Travelnak az idegenvezetést, a megfelelő szállást és ellátást, az iskola vezetésének a lehetőséget, hogy közösen, jó csapattal, jó idegenvezetővel szép helyre tudtunk menni – és nem utolsósorban: elfogadható áron.

SZAKE tábor

Színjátszó csoportunk szeptember közepén Szántódon a Rév Hotelben táborozott.

Itt került megrendezésre a SZAKE tábor, ahol angolos, németes, környezetvédős és színjátszós csoportok vettek részt.

A Pesti Barnabás Középiskolából érkeztek a legtöbben, de voltak szegediek és persze a mi kis 7 fős csoportunk (Sinkovics Bence, Szemerédi Tamás, Szalay Attila, Tóth Balázs, Rác Alex, Libor Máté).

A kemény munka mellett – próbáltunk – azért jutott némi idő a szórakozásra is.

Első este karaoke partival kedveskedtek nekünk. Második, harmadik nap sportolásra volt lehetőségünk a közeli, part menti foci és röplabda pályán. Utolsó előtti nap Tihanyt látogattuk meg. A tábor végére egy kis előadással készültünk a többi csoportnak.

Volt egy megadott szöveg, erre kellett nekünk kitalálnunk különböző szituációkat, kisebb-nagyobb sikerrel. A végére 10 jelenet született, amit elő is adtunk az utolsó este.

Úgy gondolom, mindannyiunk nevébe mondhatom, hogy nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük szépen a lehetőséget dr. Zántó Edina igazgató asszonynak és Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek.

Sinkovics Bence és Szemerédi Tamás 13.e

Októberi visszatérés Sátoraljaújhelyre

A Firka olvasói az elmúlt években megszokhatták, hogy a novemberi számban beszámolunk egy országos verseny eseményeiről. Szerencsére ez idén sincsen másképp. Örömmel tudatom az iskola tanáraival és diákjaival, hogy a Fáy neve újra szerepelhetett egy rangos tudományos igényű rendezvényen. Ebben az évben 41. alkalommal rendezték meg Sátoraljaújhelyen, Kazinczy Ferenc szülőföldjének szomszédságában az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny országos, kárpát-medencei döntőjét október 18-tól 20-ig. Iskolánkat Vámos Levente 12.e osztályos tanuló képviselte immár harmadik alkalommal. A budapesti fordulóból 6. helyeztként jutott Sátoraljaújhelyre az országot és a határon túli magyarokat képviselő legjobb 130 versenyző közé. Nagy dolog ez számomra, hiszen ez a verseny a szívügyem. A Fáyban töltött tíz évem alatt most hetedszer jutott tovább tanítványunk egy nem szakmai jellegű megmérettetés kiválasztottjai közé. Szívből gratulálok a szép teljesítményhez.

2013. október 17-én este érkezünk a Zemplén lábánál fekvő szép városba, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. Másnap – 18-án – került sor a verseny ünnepélyes megnyitására és az írásbeli fordulóra. Az írásbeli feladatlap feltérképezte a jelöltek nyelvtani ismereteit, helyesírását, szókincsét, nyelvhasználati képességeit, nyelvi leleményét.

Amíg a versenyzők a feladatlapot oldották meg, a kísérő tanárok részére tartalmas városnézést szerveztek, valamint egy kirándulást Széphalomra a Magyar Nyelv Múzeumába. Délután a Zemplén Kalandparkba látogattunk el, ahol kipróbálhattuk az ország leghosszabb libegőjét és bobpályáját. Este díszünnepséget rendeztek a tiszteletünkre a Latabár Színházban. A köszöntő beszédek után egy színvonalas irodalmi összeállítást láthattunk a délvidéki tanulók előadásában Sodrásban címmel. Minden évben felemelő és szívszorító érzés megismerni a kisebbségben élő magyarok nyelvi elkötelezettségét, ragaszkodását a gyökerekhez. A diákok komoly művészi teljesítményt nyújtottak.

Október 19-én zajlott a verseny legizgalmasabb fordulója, hiszen a szóbeli fellépés, a rögtönzött nyilvános beszéd nem csekély lámpalázat okoz a legtöbb embernek. A versenyzőknek négy téma közül választva kellett egy beszédművet megalkotni és előadni figyelembe véve a cím és alcím kötöttségeit, a megadott műfajt és beszédhelyzetet. A témák idén igen testreszabottak voltak a fiatalok számára. Az első az újonnan bevezetett diák szociális munkára vonatkozott, a második a Facebook hasznára és veszélyeire kérdezett rá, a harmadik a megjelenés, az első benyomás jelentőségét firtatta, a negyedik pedig a zene jelentősége a fiatalok életében kérdésére vonatkozott.

A sok ügyes és lámpalázás beszéd után délután a verseny értékelésére került sor. Tanulóink évről évre egy picit mindig jobban teljesítenek, és ennek őszintén örülök. Este ismét színházi programban volt részünk. Megtekinthettük a Maros Művészegyüttes „Fekete-piros” című fergeteges néptánc-színházi produkcióját.

A zárónapon – október 20-án – Széphalmon Kazinczy Ferenc sírjának megkoszorúzása után került sor az ünnepélyes eredményhirdetésre és díjkiosztásra.

Fotók: <http://www.kossuth-saujhely.sulinet.hu/magyar/anyany/index.htm>

Hegedűs Judit tanárnő

A jutalomkönyv

Ez a történet úgy kezdődött, hogy sokszor hiányoztam betegségek miatt az iskolából. Ez eddig nem is lenne főben járó bűn. Csak hogy alapgyakorlaton nem sikerült befejeznem a kisautót, és sokan jártak úgy, mint én.

Ezért Kovács Zoltán tanár úr, hogy ne bukjanak meg ezek a diákok, nyáron segített nekik befejezni az autót. Majd egy hétig mentem be az iskolába, miközben a kevésbé beteges osztálytársaim már a rég megérdemelt vakációjukat élvezték. Szépen haladtam a kocsival, ez nagyban köszönhető volt Kovács tanár úr segítségének és útmutatásának. A hét utolsó napján már csak a kiskocsi szélvédőjét kellett elkészíteni. Éppen kész voltam, és osztályoztatni akartam, amikor megjelent Lázár Egon, akit több hónapja nem láttam, mert beteg volt. Üdvözöltem, és megkérdeztem tőle, mért van itt. Ekkor mondta, hogy azért jött, hogy befejezze a kisautóját. Ekkor elhatároztam, hogy segítek Egonnak elkészíteni a kocsit. Miután ezt kigondoltam, Kovács tanár úr is megkért erre. Egyébként is maradtam volna ösztönözni őt, mert a becsületesem nem engedte volna, hogy magára hagyjam a munkában az egyik legjobb barátomat, tudtam, hogy nekem is milyen jól jött osztályfőnököm segítése. Tudtam saját tapasztalatomból, hogy milyen nehéz legyártani a kocsinak a részeit. Főleg, hogy egy délután maradt rá. Sajnos több időnk nem volt, mert másnap tartották a tanévzáró konferenciát, és addig adott haladékos Kovács tanár úr. Ezért gyorsan felmértem, hogy mi hiányzott Egon kocsijáról. Rövid átvizsgálás után kiderült, szinte minden kivétel nélkül hiányzott. Egyedül az alváz volt kész a járművön. Az első órában kivágtuk az összes hiányzó alkatrészt lemezből. De még csak most jött a munka neheze. Formára kellett hajlítani a kiskocsi különböző elemeit. Ez sajnos 2-3 órán keresztül eltartott volna, ha az

osztályfőnökünk nem segített volna, de így sikerült másfél óra alatt végeztünk. Ekkor jelent meg Hradczky Bence, hogy ő is segít Egonnak elkészíteni a kiskocsit. Pedig neki rajzolni kellett volna valamelyik tanteremben, ugyanis ő az éves rajzelmaradásait pótolta. Kovács tanár úr lazításképpen megengedte neki, hogy lejöjjön a műhelybe. Bencére bíztuk a motorháztető felszerelését, sajnos később rájöttünk, hogy ez hiba volt, mert újfajta módszerrel akarta helyére tenni az autó szívet záró tetőt. A motorháztetőt sajnos így tönkretette, amikor megláttuk Egonnal, szívünkhöz kaptunk, rövid idő alatt felfogtuk, mit tett az általunk kimunkált oly szép karosszériaelemmel. Utána udvariasan megköszöntük a segítségét, és mondtam neki, hogy nem szeretnénk feltartani a rajzolásban. Pótoltuk az elrontott motorháztetőt, kezdett lassan összeállni a kis kocsi. Kovács tanár úr elnevezte „csodaverdának”, összetakarítottunk, átöltöztünk, éppen el akartam búcsúzni Egontól, hogy megkeressem az osztályfőnököt, amikor betoppant a tanár úr és Egon anyukája az öltözőbe. Megköszönték, hogy segítettem Egonnak befejezni a kisautót. Ezután elköszöntek Egonék. Én tanár úrral maradtam, ekkor mondta a következőket a tanár úr: „Kedves Patyó, minden munkának meg van a maga gyümölcse!” Ezt, őszintén megvallom, először nem értettem. Ekkor elbúcsúztam az osztályfőnök úrtól. Legközelebb a tanár úrral az évzárón találkoztam, ahol megkaptam életem legjobb történelem könyvét, Ormos Mária Németország történelme című művét.

Élek-halok a történelemért, ezt az osztályfőnököm is tudta, hisz sokszor mélyültek el beszélgetéseink főként a második világháború történéseiről. Álmomban nem gondoltam volna, hogy kapok egy ilyen érdekes és szórakoztató

könyvet legkedvesebb osztályfőnökömtől és Lázár Egonéktól. Köszönöm szépen a Firka szerkesztőségének, hogy megírhattam ezt a jó történetet.

U.i.: Osztályfőnököm a cikkem elolvasása után azt mondta: „Azt a nem csekély dolgot azért érdemes hozzátenni kiegészítésként a történetedhez, kedves Patyó, hogy ezt a könyvet az egész éves kiváló munkád elismeréséért is kaptad, nemcsak az önzetlen baráti cselekedetedért!”

Viktor Patrik 10.b

IFIFESZT

Az IFIFESZT-ről először a Fáyban hallottam Bujtás Attila tanár úrtól, aki elmesélte, hogy ez a rendezvény a kilencedik kerületben lévő iskolák közös fesztiválja. Nagyon megtetszett a program, és elhatároztam, hogy mindenképpen elmegyek. Szeptember 27-én, pénteken tartották. Az egyik tanóra után odamentem Bujtás tanár úrhoz, hogy többet megtudjak az IFIFESZT-ről. Ekkor mondta, hogy igazából a IX. kerületbe járó diákok alkotásait állítják ki itt, és hogy ez egyben egy „Ki mit tud?” is. A rendezvénynek ez a része igazából engem nem érdekelt, mert nem akartam fellépni, de azért megkérdeztem, hogy milyen kategóriákban lehet szerepelni. Kiderült, hogy van éneklés, zenekar, tánc, bűvészet és stand up comedy. Utána elbúcsúztam a tanár úrtól, és elhatároztam, hogy valakit beszervezek magam mellé. Próbálkoztam, de sajnos nem találtam senkit, aki eljönne. Végül is én egyedül elmentem.

Pénteken reggel már nagyon ideges voltam, hogy mi lesz délután. Amikor vége lett a tanításnak, gyorsan hazabuszoztam, hogy visszaérjek kettőre, az IFIFESZT kezdetére, dr. Baracska János polgármester és a mi nagy büszkeségünk, Németh Dávid beszédére. A köszöntők után volt egy kis szabadidőm, így elnéztem a sportsátor fele, ahol csocsózni, ping-pongozni, Dartsozni lehetett. Én beneveztem a csocsóbajnokságra. Az első fordulóban egy kis növésű gyerekkel kerültem össze, aki alig érte fel az asztalt. Azt hittem, hogy sima ügy lesz, és nyerek, de neki sikerült engem úgy elvernie, hogy csak egy szépítő gölt sikerült lőnöm, így kikaptam 10:1-re. Később kiderült az ellenfelemről, hogy 6 éves kora óta játszik, egyébként az egész

versenyt ő nyerte meg. Később visszamentem a színpad elé, ahol éppen egy stand up comedy show ment. Ekkor már későre járt, de meg akartam várni a Children of distance koncertet (kíváncsi voltam rájuk, ugyanis még soha nem hallottam felőlük), és gratulálni akartam Dávidnak hogy milyen jó beszédet mondott, de sajnos nem találkoztam vele. A Children of distance koncert közben ránéztem az órára, és láttam, milyen késő van. Sajnos mennem kellett, hogy elérjem a buszomat. Sajnálhatja mindenki, aki nem volt ott, mert rendkívül jó hangulatban telt az este. Köszönöm Bujtás tanár úrnak, hogy szólt a programról.

Decemberben is lesz egy ehhez hasonló rendezvény, remélem, a Fáy diákságából többen mennek el, mint amennyien a szeptemberin részt vettek, és reménykedem abban, hogy sok embernek meghoztam a kedvét a hasonló programokhoz.

Viktor Patrik 10.b

A széria- és a versenyautó igénybevételei közötti különbségek

A tanórákon nagyon sokszor felmerül a teljesítménynövelés kérdése. A szakmában rengeteg hibás döntésből, tervezésből fakadó hibát, károsodást láttam. Ezzel a cikksorozattal szeretném bemutatni, hogy milyen szempontok figyelembe vétele szükséges ahhoz, hogy sikeresen hajtsunk végre teljesítménynövelést. Az első részekben az igénybevételek változásáról lesz szó, összehasonlítva egy versenyautó és egy szériaautó igénybevételeit. Ez az összehasonlítás jó közelítéssel megadja a teljesítménynövelés során figyelembe veendő szempontokat. Később rátérek a motor szerkezeti részein végzendő változtatásokra és azok következményeire, majd a futómű szerkezeti elemeinek átalakítására.

Költözzünk be egy versenyautó és egy szériaautó testébe, és figyeljük meg tapasztalatainkat!

A gépjárművek tervezése mindig bizonyos kompromisszumokon alapszik.

A jó menetdinamikai tulajdonságok biztosítása nagyobb fajlagos fogyasztással, nagyobb károsanyag-kibocsátással, kisebb élettartammal jár. A nagyobb utazási kényelem biztosítása stabilitási problémákat, a kanyarsebesség csökkenését vonja maga után. A járművek minden eleménél észrevehető ez a kompromisszum. A versenyautóknál például a motor élettartama és a kedvező fajlagos tüzelőanyag fogyasztás háttérbe szorul a jó menetdinamikai tulajdonságok biztosítása mellett. A széria- és a versenyautó igénybevételeinek különbsége a fontosabb elemek igénybevételeinek ismertetésével jó közelítéssel megadható.

A motorok igénybevételei:

A versenyautó motorja általában mindig a nyomatékmaximumhoz és a teljesítménymaximumhoz tartozó fordulatszámok között üzemel, ez a névleges fordulatszám 60–80%-a közötti

tartománynak felel meg. Ebben a fordulatszám-tartományban egy szériaautó motorja nagyon ritkán, esetenként sohasem üzemel. Verseny közben a motort gyakran forgatják a maximális fordulatszámra és esetenként a maximális fordulatszám fölé. Ez normál használat közben nem vagy nagyon ritkán fordul elő. A széria- és a versenymotorok igénybevételeinek összehasonlításához meg kell határoznunk a motor üzemelése közben fellépő, a motorüzemet, az élettartamot befolyásoló igénybevételeket, és ezeket különböző üzemállapotokban vizsgálva pontos képet kaphatunk a széria- és a versenymotorok igénybevételeinek különbségéről.

A motorok igénybevételei

- hőigénybevétel, hőterhelés;
- a tömegezők igénybevétele;
- a gáznyomásból eredő igénybevételek;
- a periodikusan változó erőhatások okozta igénybevételek;
- a lengések keltette igénybevételek;
- a súrlódási és kopásviszonyok;
- a gyorsulások keltette tömegezők

A hőterhelés, a motor hőháztartása rendkívül fontos tényező, hiszen a hőmérséklet növekedésével az alkatrészek szilárdsága csökken, ez kifáradáshoz, törésekhez vezethet. Tudjuk, hogy a motor hengerében elégetett tüzelőanyag, vagyis a felszabaduló hő mennyisége a beszívott levegő mennyiségével arányos. Ez jó közelítéssel megegyezik a hengertérfogattal (eltekintve a veszteségektől). A geometriai képletek szerint a hengertérfogat a furatátmérő harmadik hatványa szerint változik, viszont a hengertér határoló felület,

azaz a hűtőfelület nagysága csak a hengerátmérő második hatványa szerint változik. Ez azt jelenti, hogy egy hasonló, de nagyobb hengerűrtartalmú motornál hatásosabb, nagyobb hűtőrendszert kell alkalmazni, vagy az alkatrészek nagyobb hőmérsékletével, nagyobb hőterheléssel kell számolni. A nagyobb hőmérsékleten a szerkezeti anyagok szilárdsága csökken, továbbá figyelembe kell vennünk, hogy az együtt működő, de különböző alkatrészek hőtágulása különböző, ez pedig problémákat okoz. Ha egy alkatrész különböző pontjain számottevő hőfokkülönbség van, az eltérő hőtágulás okozta deformáció nagy járulékos feszültség forrása. A motornak e tekintetben a legjobban veszélyeztetett elemei a hengerfej, a szelepek, a dugattyúk és egyes nagyterhelésű csavarok.

Nos, nézzük meg a hőterhelés okozta igénybevételek különbségeit egy versenymotor és egy szériamotor között. A legalapvetőbb különbség a beszívott töltet mennyiségének különbsége. Egy versenymotorban a teljesítmény növelésének alapja a töltetmennyiség többszörösének bejuttatása. Ez azt jelenti, hogy a nagyobb töltetmennyiség elégekör nagyobb hő szabadul fel, így a hőterhelése is többszöröse a versenymotornak. A sztöhiometrikus, azaz az ideális keverési arány 1:14,7, azaz 1 kg tüzelőanyag elégetéséhez 14,7 kg levegő szükséges. A mai korszerű Otto-motorok nagyjából ezen az értéken tartják a keverési arányt, de a versenymotoroknál a nagyobb teljesítmény elérésének kényszere miatt a keverési arányt 1:12 és 1:13 arányhoz kell igazítani ($\alpha=0,8$), mivel a

tapasztalatok szerint ennél a keverési aránynál várható a legnagyobb teljesítmény elérése. A több tüzelőanyag égése több hő felszabadulásával jár, bár figyelembe kell vennünk, hogy a hideg tüzelőanyag-részecskék a dugattyútétőt is jobban hűtik, mint a szegénykeverékes üzennél. A legjobban veszélyeztetett alkatrész a dugattyú, azon belül is a kompressziógyűrű gyűrűhornya. Ezt sajnos sikerült megtapasztalnom az első versenyen, amikor sikerült tönkretennem egy motort az elégtelen tüzelőanyag-ellátás miatt. A nagyon szegény keverék miatt gyakorlatilag leszakadtak a gyűrűhornyok, mivel a motorolaj égni kezdett a gyűrűhoronyban, és ezt a hőterhelést már nem bírta a dugattyú. A versenymotoroknál mind a keverési arány megváltoztatásával, mind a töltetmennyiség növelésével a motor hőhártartásába durván belenyúlunk, a hőterhelést drasztikusan növeljük, ebből pedig egyenesen következik az igénybevételek növekedése. A dugattyúk és a szelepek hőterhelése a legnagyobb. Egy szériamotorban a mérsékelt motorterhelés és a kisebb fordulatszámon üzemelés mellett a szelepek és a dugattyú hőterhelése elfogadható mértéken belül marad, de a maximális fordulatszám környékén és maximális terhelésen üzemelő versenymotorban a hőterhelés a többszörösére növekszik. A következő probléma a tömegelő okozta igénybevételek problémája. A motor üzeme közben a két főerő a gáznyomás és a forgattyús mechanizmus periodikus mozgásakor fellépő gyorsulások keltette tömegelő. A gáznyomás a motor menetciklusának megfelelően állandóan változó, és periodikusan ismétlődik. Ez a

gáznyomás keltette erő közvetlenül terheli a dugattyúcsapokat, a hajtórudat, a főtengely csapjait. A szériagépkocsik üzemszerű használata közben a gáznyomás keltette erő minden terjeszkedési ütemben közel állandónak vehető ideális esetben. Ez persze nagyban függ a vezető vezetéstechnikájától, az útviszonyoktól, a gépkocsi műszaki állapotától, stb., de az leszögezhető, hogy szériaalkalmazatkor viszonylag ritkák az extrém gázerő-ingadozások, a gépkocsi üzeme közben a motort viszonylag állandó terhelésnek tesszük ki, nem erőltetjük stb. Más a helyzet versenyszerű körülmények között. A motort – a karakterisztikájának megfelelően – a nyomatékmaximumhoz és a teljesítménymaximumhoz tartozó fordulatszámon üzemeltetjük, sőt van, amikor – nem ritkán – túlpörgetjük. Mivel jóval dúsabb keveréket használunk, mint a szériaüzemben, ez már eleve nagyobb gázerőket eredményez, a gázerők okozta terhelés a nyomatékmaximumon a legnagyobb, ezt a fordulatszámot a versenymotorban szinte mindig használjuk, továbbá igen sokszor használatos az alacsony fordulatról való kigyorsítás, ami nagy terhelést ró a motorra, a motor terhelésének növelésével pedig egyenes arányban nő a gázerők okozta igénybevétel is. A motor terhelése állandóan változik, de valahol a maximum környékén van, ebből következően változik a gázerők okozta igénybevétel is, ami megnöveli a nagy terhelésű alkatrészek kifáradásának a veszélyét. A probléma a gázerők okozta igénybevételek, a dugattyú csapon nyíró igénybevétel, a hajtórúdon nyomó igénybevétel, a hajtókarcsapon a nyíró és

a csavaró igénybevétel változása, mégpedig nem periodikus változása. A változó erő a motor alkatrészeit lengésekre gerjeszti, viszont a lengési igénybevétel nem lehet nagy, még a versenymotorban sem, ezért fontos az alkatrészek merevsége. Véleményem szerint az alkatrészek méretezését az ilyen nem periodikusan változó igénybevételekre nem lehetséges csak számításokkal megoldani, nagyon fontos,

hogy megőrizzük az alkatrészek merevségét, de minimális súlynövekedés mellett – ez a tömegezők miatt fontos –, lényeges a tervező, fejlesztő gyakorlati tapasztalata, csak így van esély sikeres fejlesztést végrehajtani.

(Folytatása következik. A cikkhez felhasznált szakirodalmat a sorozat végén közöljük).

Lerner Gábor tanár úr

A Fáy standja a Hungexpón

Mivel páratlan év van, idén is megrendezésre került november 7–9-ig az Autótechnika szakkiallítás a Hungexpo területén. Szerencsésen alakult a helyzet, mert az F pavilonban a megrendelt 18 m² mellé kaptunk plusz 30 m²-nyi területet is, így módunkban állt meghívni a Toyotát is. A már hagyományos kiállítási felszerelésünk mellé, így kivihettük a mi Toyota Priusunkat, míg a TMH egy új plug-in hibrid járművet hozott ki. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a standunk mellett egy hibrid-sarok alakult ki.

A kiállításon más szakközépiskola nem jelent meg – néhány egyetem és főiskola hozott ki eszközöket, de (nem akarom megbántani őket) a mi standunkon egyedül több kiállítási tárgy volt, mint az övékén összesen.

A Fáy standján két technikus és két fő autószerelő tanuló végzett bemutató méréseket a Litotechnik Kft. által gyártott CR porlasztóvizsgálóján, és a 2NZ-FE motoron

dolgoztak.

A kiállításon segítő diákok: Bári György, Erdélyi István, Mészáros Gergely, Krusó Márton a 14.b osztályból és Vastag László, Juhász Dávid, Marti Levente, Lantos János a 15.b osztályból.

A kiállításon Dorozsmai Károly, Fosztó Csaba, Tóth Endre, Bükkfejes György és Szalai László tanár urak fogadták az érdeklődőket.

Az eszközök kiszállításában Sudár Balázs, Petrohai László, Fekete Levente, Tóth Gábor Takács Tamás és Major Tamás a 14. a osztályból segítette Bakó András tanár úr munkáját. A hazaszállítást Hangya Gábor tanár úr intézte.

A kiállítás nagyon jól sikerült – a Fáy standja népszerű volt. Mindenki érdeklődve figyelte a kiállított metszeteket, hiszen így beeláthattak az alkatrészek belsejébe.

Sokszor 5-6 ember próbált egy időben a hibrid hajtóművek közelébe jutni, azok működését kémlelve. A kiállítás talán egyik legfontosabb hozadéka, hogy az egyik fás diák állásajánlatot kapott, de mint iskola is sikerült eredményekkel kecsegtető kapcsolatokat létesíteni.

„SzakMÁzz” Pályaválasztási Kiállítás 2013.

A Budapest Főváros Kormányhivatala – Munkaügyi Központjának szervezésében idén második alkalommal rendezték meg a pályaválasztási kiállításukat a Corvin Bevásárlóközpontban és az épület mögötti téren. A tavalyi rendezvény nagyon jól sikerült, sok látogató volt kint, így idén is természetes volt, hogy élünk a lehetőséggel, és bemutatjuk iskolánkat.

Az idei kiállítás 2013. október 3–4-én volt. A szervezés már hetekkel korábban elkezdődött, de az csak papírmunka volt. A felkészülés érdemi része akkor kezdődött, amikor a 14.b osztály néhány tanulója, név szerint Krusó Márton, Nagy Balázs, Erdélyi István és Bári György vállalták, hogy részt vesznek a munkában, és tájékoztatják az érdeklődő diákokat és szüleiket iskolánkról.

Mivel a kiállításra olyan taneszközöket is vittünk, amelyeket csak a technikus jelölt tanulóink használnak, így a srácokat előtte fel kellett készíteni. Ezt a feladatot Kovácsházi Zoltán tanár úr vállalta magára, mint később kiderült, nagyon eredményesen.

A kiállításra kivitt eszközöket Hangya Gábor tanár úr pakolta fel, és szállította ki a Futó utcai térre. A standunk közvetlenül a színpad mellett állt, ami egyrésztől figyelmesség volt a szervezők részéről (tavaly nagyon meg voltak elégedve a standunkkal), másrésztől azonban nehézség volt, hiszen a

hangzavarban nem nagyon lehetett beszélgetni a szülőkkel.

Csütörtökön a fiúkkal Dorozsmai Károly és Szalai László tanár urak mentek ki, de valójában nem volt sok dolguk, hiszen a srácok jól feltalálták magukat és önállóan elvégeztek minden szükséges feladatot. Pláne, amikor a színpad mellé szólították őket, ahol a Toyota Yaris motorral végeztek bemutató méréseket.

A péntek is hasonlóan telt. Sajnos viszonylag hideg volt, így az érdeklődők száma elmaradt a tavalyitól – de erről senki nem tehet. Összességében azonban így is megérte kimenni, ha másért nem, akkor azért a második díjért, amit a stand-szépségversenyen nyertünk (a látogatók szavazatai alapján). A délutáni csomagolásnál azt is megbeszéltük a fiúkkal, hogy jövőre mit csináljunk másképpen, hogy még színvonalasabban jelenhessünk meg.

Köszönjük mindenkinek, aki a munkájával hozzájárult ahhoz, hogy részt vehessünk ezen a rendezvényen: Krusó Márton, Nagy Balázs, Erdélyi István és Bári György 14.b osztály, Kovácsházi Zoltán tanár úr – felkészítés, Hangya Gábor, Bakó András, Laskovics

Zsolt tanár urak – szállítás, Krupp Róbert és Zsilka István tanár urak – háttér anyagok elkészítése, Dorozsmai Károly és Szalai László tanár urak – akik a házigazdák voltak a standunkon.

Tóth László

Szalai Tamás (12.a) verse

Szeretlek, akár rozsdá az acélt, mit örökké rág,
Mint friss mezőn a tenger sok virág!
Álmomba dereng tölgyfa szép szemed,
Ott nem engedem el selymes jég kezéd!

Hol csendes zene szól, mit magunkénak érzünk,
Csak villanás az idő, mit években mérünk!
Telnek a percek, s az álom gyorsan pereg,
Nem választ szét minket az alvilági sereg!

Ám vége a csodának, vége van a szépnek,
Suhanni kell tova az angyali képnek!
Kinyílik a szem, üdv újra rút világ,
Életem újra csak a szokott, hervadó virág...

Elszállt az idő mint sasmadár felettem,
Már kenyerem javát egy ideje megettem!
De nem gondolok semmire rossz ízzel,
Hisz boldog volt életem lobogó szívvel!

Hunyadi László

2013 májusában az iskola több mint 50 jegyet igényelt a Hunyadi László című operára. Több osztályból is sokan mentek tanárok és diákok együttségével. A műsorra ünnepi öltözetben kellett menni, ami talán még tetszett is a diákoknak. Délutántól estébe nyúló műsor következett, melynek nagyon jó volt a hangulata. Két szünet is volt a felvonások között, így tudtunk enni, inni. A műsor érdekessége még a modern

feldolgozás volt, melyben modern díszlet és öltözék (pl. öltöny XV. századi öltözetek helyett) volt. Összességében érdemes volt elmenni, hiszen nem minden nap megy az ember ilyen helyre.

Tóth István 10.c

A Hány és a Fáy

Október 11-én, pénteken színházba ment a sulis.

Több mint 50-en néztük meg a felújított Erkel Színházban Kodály Zoltán daljátékát.

A 9.-től a 13.-ig mindegyik osztály képviseltette magát, hisz rendkívül kedvezményes áron kínálta a színház számunkra a jegyeket. Tanáraink közül is sokan eljöttek.

Érdeklődéssel kísértük figyelemmel a nagyotmondó obsitos katona kalandjait a napóleoni háborúk idején, és hallgattuk a fülbemászó dallamokat is.

Mint minden jó darabban, itt is a kitartás és az igaz szerelem győzedelmeskedett,

így mi is jó hangulatban indulhattunk hazafelé.

Jó volt egy kicsit „öltönyös autószerelővé” válni, vagyis elegáns öltözékre cserélni a munkás nadrágot.

A színház épülete is pompázatos volt.

Reméljük, lesz még alkalmunk részt venni máskor is hasonló szervezésben, és kikapcsolódnival a szürke hétköznapokból.

Köszönjük a szervező tanároknak a szép estét!

Fotó: <http://www.youtube.com/watch?v=HY58D1fbVI4>

Márkus Marcell 10.c

Emlékműsor az 56-os forradalomra

pillanata is felvillant, és képet kaptunk az ÁVÓ tevékenységéről is.

Október 22-én az évszakhoz képest szokatlanul meleg időben tartottuk meg az iskola udvarán ünnepi műsorunkat. Ludvik Csaba tanár úr egy kis irodalmi színházat hozott létre, ennek szereplői mutatták be az 56-os eseményeket korabeli párbeszéd, naplórészletek alapján – versekkel, zenével színesítve. Megelevenedett előttünk a fogház és a szabadulás, a szabadulás utáni félelem, a „tudtam én, hogy ártatlan” szindróma. A recski fogolytábor egy-egy

Szereplők voltak: Hakkel Krisztián, Illia Krisztofer, Lukács Dániel, Parragh Dóra, Parragh Richárd, Sohár Gergely, Vas Tamás és Vendl Dániel a 9.b és a 11.c osztályokból.

Zsil

Sudoku

A sudoku olyan logikai játék, amelyben megadott szabályok szerint úgy kell számjegyeket elhelyezni 1-től 9-ig egy táblázatban, hogy egy tetszőleges sorban, oszlopban és háromszor hármás négyzetben mindegyik szám csupán egyszer forduljon elő. Segítségül bizonyos számokat előre megadnak.

A szabályok, amelyek meghatározzák, ahogy a számok elhelyezkedjenek a táblázatban, sokfélék lehetnek, és a sudoku fajtájától függ.

A megoldott sudoku egy speciális latin négyzet. Ez a latin négyzet nem más, mint egy $n \times n$ -es táblázat, amelynek soraiban és oszlopaiban n különböző elem szerepel oly módon, hogy ezek mindegyike minden sorban és minden oszlopban pontosan egyszer fordul elő.

(Sudokut nem kötelező kizárólag számokkal játszani, alkalmazhatók egyéb jelek is benne, pl. csillag, háromszög, négyzet, lóhere stb).

Fajtái:

Normál: Van rácsozat, sorok, oszlopok és a négyzetek számítanak, 1–9 kell számokat beírni.

Latin: Nincs rácsozat, csak a külső keret. Csak a sorok és az oszlopok számítanak.

Egy átlós latin: Sorok, oszlopok, a 2 négyzet és az átló számít, 1–9 írunk be számokat.

Páros, páratlan sudoku: Sorok, oszlopok, négyzetek és a színek által jelölt helyek. Feladványok alá oda lesz írva, hogy párost vagy páratlant jelölnek a színek.

Rács-kereszt sudoku: Sorok, oszlopok, négyzetek és a színek által jelölt helyek. 1–9 számok feladványok alá oda lesz írva, hogy páros vagy páratlant jelölnek a színek.

Sudoku feladatok:

Normál:

1		7		2		4		
	3				5	7		8
	8	6		9	7		1	
		4					5	
6		5						2
	1					8		7
9		1	7				3	
		8		3	9			1
7	2	3			1	6	8	

	4	5		2		7		
		6		3			1	
3			5			2		6
	8			1		6	9	
		1			9	3		
	3			4	6			2
5			1	9				3
7		4			2	4	6	1
			4					

Egy átlós latin:

4		9				7	6	
2				6	1			
	3					7	5	8
	7				6		5	
		1		8			3	
	6	8	2				4	
9				7	5			
	4	2				3		
			3	2		1	8	

Két átlós latin:

4				9	7		1	
		7	6	8	9	3		
1	9			4	7		2	
3	7			6	9		5	2
		1	7	8		6		
	8				3		1	
9			8	5			4	6
	4	2		6		7	5	
			4	2		3		

Megoldások a következő számban lesznek leközzölve!

Sudokukat készítette: Molnár Tamás 10.b
Szerkesztette: Viktor Patrik 10.b

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

Veszélyes adalék-anyagok a guar gumin kívül!

1. Autó gumi (E 205/70 VR 16) – megrágva rákot, fulladást, ha átmegy a lábadon, törést okoz! Nagyon veszélyes anyag.
2. Rágó gumi (E orbit) – Gyermekeknél fulladást okozhat, ha fejbe kerül, hajhulláshoz vezet! Különösen fájdalmas betegség.
3. Úszó gumi (E +90) – Elhízást lehet tőle kapni, attól meg keringési rendellenesség léphet fel. Nagyon ártalmas.
4. Haj gumi (E copf) – Érszűkületet okoz, ha a csuklódra teszed. Szédülés és kettős látás a tünet.
5. Kutya gumi (E b) – A legszarabb dolog. Előjele nincs, mindenütt megtalálható, és irritáló szaga van. Bőrrel érintkezve erős pírt okoz.

Új Barbie-babát dobott piacra a Mattel, a neve Marie-Antoinette Barbie. A feje levehető.

Főnök, meg kell adnia a fizetésemelést! Három cég is érdeklődik utánam!

– Igazán? És melyek azok a cégek?

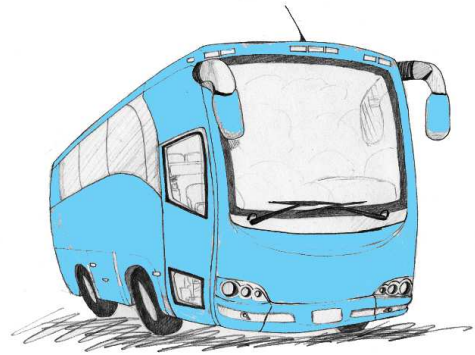
– Az áramszolgáltató, a gázművek és a vízművek.

Az FBI nyomozói megállapították az egyik nyulacskáról, hogy egészen biztosan terrorista. Csak azt nem tudják még, hogy ingyom-bingyom vagy tálibe.

Mi a különbség a teológus és a geológus között? Ég és Föld.

Férj a feleségnek:

- Szeretnél egy nagy, kék, sok lóerős autót, amihez sofőrt is adnak?
- Igen, igen, persze!
- Akkor gyere, szálljunk fel a buszra!

Diák megkérdezi a tanító nénit:

- Tanító néni kérem, miben különbözik apukám az anyukámtól?

Erre a tanító néni megkérdezi:

- Apukád lába hányas?
- 44.
- Anyukádé?
- 36.
- Na látod, a különbség a lábuk közt van.

A főnök odahajol titkárnöje füléhez, és súgva kérdezi:

- Mondja Gizike, van valami programja ma estére?
- Nincs, főnök úr – válaszolja elpirulva Gizike.
- Akkor feküdjön le korán, mert már nagyon unom, hogy minden reggel elkésik!

Ma hajnali négykor becsengetett hozzánk a szomszéd.

Hajnali négy órakor!!

Úgy meglepődtem, hogy majdnem kiesett a kezemből az ütvefűrő.

Orgonaszínű inget szeretne vásárolni a vevő. A kereskedő halmozza a különféle színű ingeket, az egyik túl sötét, a másik rózsaszínű, a harmadik zöldes, a negyedik pirosas. Végül is kiborul a kereskedő:

- Látott valahol olyan inget?
- Láttam hát. Ott a kirakatban.
- Na de az az ing fehér!
- És akkor? Még nem látott soha fehér orgonát?

– Mit mond a nulla a nyolcasnak?

– ???

– Tetszik az öved!

Tinédzser lány az apjához:

- Apa, egy srác olyat mondott, amit nem értek. Azt mondta, hogy szép a szélvédőm, gyönyörű a csomagtartóm és a futóművem, jó a kasztnim, és kifogástalanok az ütközőim. Ez mit jelent?
- Mondd meg neki, hogy még garanciális vagy, és ha fel meri emelni a motorháztetődet, lerúgom a kipufogóját!

A tanár kérdezi a diákokat:

- Csabi! Te szereted Szandit?
 - Igen.
 - Miért?
 - Mert olyan szép!
 - Pistike! Te szereted Szandit?
 - Igen.
 - Miért?
 - Mert annyira jól énekel!
 - És te, Zénó, szereted Szandit?
 - Igen.
 - Miért?
 - Mert nyáron nem izzad benne a lábam!
-
- Mit kapar a macska?
 - ???
 - A kutya fáját!

Férj: Kutya egy életem van!

Feleség: Az biztos! Sáros lábbal jössz be, összepiszkítod a nappalit, és várod, hogy eléd tegyem a kaját.

✂-zta Zsil

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

Új arcok a Fáyban

Szeptembertől:

Béres Ágnes angol nyelv,

Csóke Sándor alapgyakorlat, gépjárművizsgálat és -javítás, szakmai ismeretek 1.,

Géczy János matematika, fizika,

Halász Gábor műszaki rajz, mechanika, munkavédelem, anyagismeret,

Horváth Éva földrajz,

Krizbai György testnevelés,
Lux István elektrotechnikai és elektronikai mérések, műszaki mérések,
Orbán Kamilla angol nyelv,
Oszlányi Réka biológia,
Póznik Andrea angol nyelv,
Rácz István Levente német,
Uhlár Karola magyar nyelv és irodalom.

Új takarítónk is van: **Gacsal Mária**

(a szerk.)

Toyota technikus verseny 2013.

Mint az talán már közismert, a Toyota rendszeresen versenyezteti munkatársait (szerelőket, lakatosokat, munkafelnevőket) keresve a magyarországi legjobbat (akit alkalmanként az európai versenyeken is megméretteti).

Idén a szerelők – toyotául technikusok – versenyén a Fáyból két tanár kolléga is tagja volt a zsűrinek.

Husztí Tibor tanár úr egy hibridhajtású jármű vizsgálatánál bíraskodott, míg Kasuba György tanárúrnál a versenyzők a Smart Entry rendszert vizsgálták.

Tóth László

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60–62. ☎ +36-1-215-3177

Fax: +36-1-476-0901, OM azonosító: 035379

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákszerkesztő: Galamb Viktor 9.b

Diákszerkesztő helyettes: Viktor Patrik 9.b

A 122. szám (2013. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:
Csókásné Gémesi Ildikó, Gundacker Bence 15.a, Hegedűs Judit, Lerner Gábor,
Ludvik Csaba, Márkus Marcell 10.c, Molnár Tamás 10.b, Polenyik Péter 11.b,
Sinkovics Bence 13.e, Szalai Tamás 12.a, Szemerédi Tamás 13.e,
Tóth István 10.c, Tóth László